

ת"ד 7164/12/14 - מדינת ישראל נגד אלי מאור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

03 אפריל 2017

ת"ד 7164-12-14 מדינת ישראל נ' מאור

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אלי מאור
ע"י עו"ד בטי בלקינד

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שהוא נהג במכונית (מונית) בצומת הרחובות ז'בוטניסקי והרב שך בעיר בני ברק וביצע שם פניה ימינה לרח' הרב שך במקום אשר בו מסומן לרוחב הכביש מעבר חציה בצומת, ובעת שמדובר היה שם ברמזור אשר בו יש קטע ירוק משותף לכלי רכב ולהולכי רגל, ובשעה שאותה עת חצה את הכביש במעבר החציה הנ"ל אדם הרכוב על אופניים מכיוון מזרח לכיוון מערב, נהג הנאשם, עפ"י הטענה, בחוסר זהירות וזאת בכך שלא האט בהתקרבו למעבר החציה, לא הבחין מבעוד מועד ברוכב האופניים על מעבר החציה, לא איפשר לנ"ל לסיים את החציה בבטחה ופגע בו עם מכוניתו.

עוד נטען בהמשך לכך בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה דן נחבל רוכב האופניים חבלה של ממש בדמות פצע קרוע עמוק ברגל ימין שנתפר, וכן ניזוק רכב הנאשם.

בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום יוחסה בעקבות כך לנאשם עבירה של נהיגה חסרת זהירות בניגוד לתקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

הנאשם, באמצעות באת כוחו, כפר בסופו של יום במיוחס לו וטען כי הוא איננו אשם בתאונה וכי מבחינתו היתה זו תאונה בלתי נמנעת. הנאשם, באמצעות באת כוחו, הוסיף וטען כי האשם בתאונה הוא רוכב האופניים.

הנאשם, באמצעות באת כוחו, הודה עם זאת במצוי בסעיפים 1, 2, 3, 5 לעובדות כתב האישום - עובדות המפרטות את דבר נהיגתו וכיוון נהיגתו; את קיום מעבר החציה המדובר בכיוון נסיעתו; את היות הצומת מרומזר ובו שם קטע אור ירוק משותף לרכבים ולהולכי רגל; את עובדת חציית הכביש ע"י הנפגע כמתואר מכיוון מזרח לכיוון מערב; וכן את עובדת הפגיעה בו ע"י הנאשם עם המכונית בה נהג וגם את עובדת החבלה של ממש כמתואר בכתב האישום.

לנוכח דבר ופרטי הכפירה נשמעו הוכחות בתיק זה.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

1. השוטרת הגב' הדר מינץ (ע.ת. 1) אשר במסגרת עדותה הוגש דו"ח פעולה (סומן ת/1).

2. הבוחן המשטירי מר בני פרידמן (ע.ת. 2) אשר במסגרת עדותו הוגשו: דו"ח פעולה (ת/2) שחזרון (ת/3), סקיצה ונספח לסקיצה (ת/4), דו"ח בוחן תנועה על תאונת דרכים (ת/5), תרשים (ת/6), לוח תצלומים (ת/7), מזכר (ת/8), טופס יידוע חשוד על זכויותיו טרם חקירה (ת/9), והודעת הנאשם במשטרה (ת/10).

3. מר גמיסטן אמלסום (ע.ת. 3) שהינו רוכב האופניים המדובר ואשר במסגרת עדותו הוגשה, בהסכמה, התעודה הרפואית מביה"ח בקשר אליו ולארוע דנן (סומנה ת/11).

4. מר מולו גואטום (ע.ת. 4) שהינו חברו לעבודה של ע.ת. 3 ואשר חצה רגלית כהולך רגל יחד עם ע.ת. 3 בעת האירוע את מעבר החציה.

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

1. הנאשם מר אלי מאור (ע.ה. 1).

2. מומחה מטעם ההגנה, מר משה ויסמן, אשר במסגרת עדותו הוגשה חוו"ד שערך (סומנה נ/1).

לבקשת באי כח הצדדים סיכומיהם הוגשו בכתב.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות, לראיות מאת הצדדים, לסיכומי הצדדים, ולמיכלול שהובא בפני, הינה שהתביעה הוכיחה כדבעי את עובדות כתב האישום וכי עובדות אלה מכתיבות את הרשעת הנאשם בעבירות שיוחסו לו.

אסביר ואפרט :

ראשית יאמר כי לא היתה מחלוקת בפי ההגנה (ראה נא את פירוט הכפירה בישיבת ההקראה) כי הנאשם אכן נע עם מוניתו והתקרב למעבר חציה שהיה מסומן לרוחב הכביש בכיוון נסיעתו.

עוד יאמר כי לא היתה מחלוקת בפי ההגנה שהנאשם כנהג לא ראה את הנפגע בשום שלב, אלא רק לאחר הפגיעה.

כמו כן ההגנה הכירה בשיבת ההקראה כי חציית הנפגע היתה במעבר החציה וכי חציה זו נעשתה, כרשום בכתב האישום, מכיוון מזרח לכיוון מערב. (ראה נא את הודאת הסנגורית בשם הנאשם בסעיף 3 לעובדות כתב אישום, בשיבת ההקראה).

למעשה, מבחינת כיווני החציה תמימי דעים בענין זה הן הנפגע וחברו שצעד עמו בעת האירוע במעבר החציה (דהיינו ע.ת. 3 וע.ת. 4) והן לא אחר מאשר המומחה מטעם ההגנה מר משה ויסמן אשר כותב בסעיף 4 לחוות דעתו (נ/1) כי החציה של הנפגע אכן היתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

ראה לענין זה גם את עמדת מומחה ההגנה בעמ' 56 שורות 19 - 18 לפרוטוקול, כדלקמן:

"ש. תאשר לי שאין מחלוקת בנוגע לכיוון חציית הולכי הרגל בכיוון נסיעת הנאשם?

ת. אין מחלוקת. החציה היתה משמאל לימין הרכב והרכב הגיע מז'בוטינסקי ופנה ימינה.

"

(מתוך חקירתו הנגדית של מומחה ההגנה בעמ' 56 לפרוטוקול כאמור). (ההדגשה אינה במקור).

הנה כי כן, ההגנה הכירה בשיבת ההקראה, והמומחה מטעם ההגנה אף חזר על כך בחוות דעתו ובעדותו, כי כיוון החציה במעבר החציה היה מכיוון מזרח לכיוון מערב וכאשר החציה נעשית משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשם.

בהקשר זה אני סבור כי כבר בשלב זה חשוב מאד להפנות את הקורא המוסמך לתרשים ת/6 וללוח התצלומים ת/7 כדי להבין ולראות עד כמה צריכה היתה החציה להיראות מבעוד מועד לעיני הנהג בשדה ראייה פתוח, ועד כמה בנסיבות שכאלה יש לתהות היכן היתה תשומת ליבו של הנאשם כנהג באם לא ראה הוא את החוצים במעבר החציה בשום שלב.

ואם בכך לא די - משאין מחלוקת כי מיקום המגע ברכב הנאשם הינו כפי שנמצא הנזק בפינה ימנית קדמית במכונית, אין לך אלא להסיק שהנפגע הספיק אם כך לא רק לעבור במעבר החציה את הקטע שמול הנתבים הנגדיים (ראה התרשים ת/6) אלא אף לחצות ממש מול עיניו של הנאשם ומול מכוניתו של הנאשם ורק אז נפגע מהקטע הימני קדמי של המכונית!

רוצה לומר שהנפגע הספיק כבר לחצות חלקו הארי של מעבר החציה ממש לנגד עיני הנאשם, והכל מבלי שהנאשם רואה אותו בשום שלב, ופוגע בו.

אי הבחנת הנאשם כנהג בנסיבות שכאלה בשום שלב בנפגע אומרת דרשני באשר למידת תשומת ליבו לנעשה ממש מולו בכביש, במעבר החציה, בשדה ראייה פתוח.

בין אם הנפגע רק ישב על האופניים ורגליו על הקרקע כשהוא מתקדם בקצב ההליכה של חברו (כפי שאני עוד אסביר

שאני נותן אמון בעדויות ע.ת.3 וע.ת.4 כי כך היה) ובין אם הייתי קובע כשיטת ההגנה שהנפגע רכב כרוכב אופניים לכל דבר וענין, אין לקבל, בשום מצב, שהנאשם כנהג לא יראה אותו בשום שלב כפי שהנאשם הודה שאירע.

בכל הכבוד, מדובר לטעמי בנסיבות אלה בחוסר זהירות ואי תשומת לב לנעשה מול עיני הנהג במעבר החציה וזאת ברמה גבוהה ביותר של חוסר זהירות ואי תשומת לב.

לא היתה מחלוקת, גם בפי הנאשם, כי הארוע התרחש באור יום, במזג אויר נאה (חודש אוגוסט בשעה 9:30 בבוקר) וכי הראות היתה תקינה וגם רכבו היה לדבריו תקין.

ככל הדרוש אסביר ואדגיש שוב :

אם מוסכם כיוון החציה (משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם) ואם מוסכם מיקום האימפקט ברכב הנאשם (פינה ימנית קדמית) פירושו של דבר שהנפגע לא רק הספיק לעבור קטע העולה על מחצית ממעבר החציה, אלא אף לעבור בהכרח ממש מול עיניו של הנאשם כנהג, מול מכוניתו, שהרי הגיע כדי חלקה הימני קדמי של המכונית ורק אז נפגע.

אף לא מצאתי כי נסתרה גירסתם של ע.ת.3 וע.ת.4 כי הם נעו יחדיו וכי ע.ת.4 חצה שם בהליכה ובקצב הליכה.

ובמילים אחרות : על אף שע.ת.3 ישב על אופניים, תנועתו היתה איטית, כהליכה.

אני נותן אמון בגירסת ע.ת.3, עפ"י התרשמותי הישירה ממנה, על כי רגליו היו על הקרקע עת ישב על מושב האופניים וכי חצה בקירבה רבה לחברו ובקצב של חברו, שהלך כאמור רגלית.

רוצה לומר שכאשר הבוחן המשטרתי לקח בחשבון קצב חציה של 2 מ' לשנייה, נקט הוא נתון הולם ואף נתון שהינו לטובת הנאשם.

אך לא זו אף זו:

גם אם ע.ת.3 היה בגדר "רוכב" ולא בגדר "הולך רגל" בכך שישב על מושב האופניים במהלך חציה זו, אין בכך הרי מתן כל דרור לנאשם כנהג שלא להבחין בו בשום שלב ולפגוע בו.

ויודגש: הנאשם לא הבחין בנפגע ובחברו עת טרם חצו (והראיות מלמדות כי היה שדה ראייה למדרכה הנגדית שם), וגם לא הבחין במהלך החציה.

ולהזכיר : שדה הראייה, אפילו אליבא בדעתו של מומחה ההגנה, היה שדה ראייה פתוח אף אל עבר שפת המדרכה שממנה החלה החציה.

הבוחן המשטרתי והמומחה מטעם ההגנה היו אמנם חלוקים האם עסקינן בשדה ראייה של 25 מטר (הבוחן) או 14.5 מטר (מומחה ההגנה), אך איך שלא מסתכלים על זה, לא ברור הכיצד לא ראה הנאשם את הנפגע בשום שלב.

אם גם מוסכם על הכל שכאשר יש אור ירוק משותף להולכי רגל במעבר חציה ולנהג, נדרש הרי הנהג להעדיף את זכות הקדימה של הולכי הרגל במעבר החציה ולא להתחרות עמם על שימוש זה ועל זכות זו.

וכאן אני גם מגיע לטענת המומחה מטעם ההגנה על כי התאונה היתה בלתי נמנעת מצד הנאשם.

על כך אומר שני דברים :

האחד - אין כל בסיס ראוי לעמדת מומחה ההגנה על כי מהירות נסיעת הנאשם היתה 30 קמ"ש, ומשנתון זה מהווה את הבסיס למסקנת חוות הדעת כולה, אין חוות הדעת מסייעת כלל וכלל לנאשם.

השני - הרי אין בהכרח מדברים על תאונה בלתי נמנעת במישור המספרי בלבד. אין להסתפק בכך, אלא גם לבחון האם התאונה היתה נמנעת אילו היה הנהג מתאים את מהירות נסיעתו למקום ולנסיבות.

ואסביר בהקשר זה זאת :

מומחה ההגנה יצא מנקודת מוצא כי מהירות נסיעת הנאשם היתה 30 קמ"ש שם בסיבוב ימינה.

ועל מה הסתמך המומחה מטעם ההגנה בקבעו זאת ?

ובכן, בחקירתו הנגדית של מומחה ההגנה בבית המשפט הסתבר שהמומחה מטעם ההגנה הסתמך על מה שלדבריו שמע ב"**הנחייה ששמענו בשיעורים שבועיים**", (דברי המומחה מטעם ההגנה בעמ' 57 שורה 17 לפרוטקול).

את דבריו אלה לא תמך המומחה מטעם ההגנה באסמכתא כלשהי.

והרי כל חוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה נסמכת על נסיעה במהירות 30 קמ"ש.

בחקירה נגדית של המומחה הנכבד הנ"ל אף הוברר כי במהירות נמוכה מ - 25 קמ"ש היתה התאונה (מספרית) נמנעת.

ובכן, לא רק שהמומחה מטעם ההגנה לא צירף אסמכתא לטענתו על כי (ציטוט) "**מחשבים 30 קמ"ש שכפניה**", אלא שהראיות בתיק זה מצביעות על מהירות נסיעה איטית - וזאת לרבות לפי גירסת לא אחר מאשר הנאשם עצמו.

בכל הכבוד, לא ברור מדוע התעלם מומחה ההגנה לחלוטין מעדויות על נסיעה איטית.

הנאשם עצמו העיד כי מהירותו היתה איטית.

גם החוצים העידו שהמהירות של הנאשם היתה איטית.

ואם בכך לא די - הוסכם על הכל כשהנאשם הרי יצא ממצב של עמידה ראשון ברמזור אדום מקו העצירה טרם החל בפניה ימינה. יש לתהות כיצד הצליח לפתח שם מהירות של 30 קמ"ש בקטע כה קצר. בידי המומחה מטעם ההגנה ניכר כי לא היו לכך הסברים.

לא ניתן להסיק כלל וכלל שהנאשם פיתח שם בקטע דרך קצר שכזה, ממצב של עמידה, ועד למיקום בו נעצרה מוניתו, 30 קמ"ש.

לא זו אף זו - בצדק ציינה בהקשר זה התביעה בסיכומיה כי אילו נכון היה הדבר, אזי ממילא יש לומר שהנאשם אף לא התאים את מהירות נסיעתו כנדרש לנסיבות הזמן והמקום באם בחר הוא לפתח שם מהירות שכזאת, בחר הוא שם לזנק ממצב עמידה ולבצע פניה חדה ימינה בצומת בלב העיר בני ברק כאשר אור ירוק להולכי רגל במעבר החציה וכשיש חוצים (המגיעים אף עד כדי כך שהם עושים דרך במעבר החציה עד כדי קרות אימפקט בצד קדמי ימני של המונית בהם), (וכן - גם ע.ת. 4 נפגע, ואני נותן אמון בדבריו בעניין זה).

הנה כי כן, אין לקבל כי מהירות נסיעת הנאשם היתה 30 קמ"ש וזאת הן בשים לב לעדויות על נסיעה איטית (לרבות עדותו של הנאשם עצמו); הן בשל כך שאם זו היתה המהירות אזי רכב הנאשם לא היה מספיק להעצר במקום שבו נעצר אף אליבא דגירסת הנאשם; והן בשל כך שמומחה ההגנה לא צירף כל אסמכתא ואף התקשה לטעמי להשיב לשאלת הבהרה של בית המשפט (בעמ' 58 לפרוטוקול), האם הנתון של 30 קמ"ש בסיבוב הוא בכלל לגבי רכב המגיע והנע בצומת ברצף או לגבי רכב היוצא ממצב עמידה ברמזור אדום בצומת.

אך לא זו אף זו :

אפילו אם היה מקום לאמץ את עמדתו (הבלתי מבוססת והנסתרת, בכל הכבוד, של המומחה מטעם ההגנה) לענין ביצוע הפניה שם ב - 30 קמ"ש, ואף אם מתעלמים לרגע לצורך הדיון כי מדובר על פניו במהירות בלתי סבירה בנסיבות - עדיין נותרים עם כך שחישוב מספרי איננו הרי חזות הכל.

כך למשל, באם נהג כלשהו מופתע מהולכי רגל במעבר חציה ואין בידו שהות לבלום במועד, אך בד בבד מתברר כי ההפתעה שלו וחוסר היכולת שלו להגיב ולבלום נבעה מהתקרבות שלו למעבר החציה במהירות שאיננה תואמת את הנסיבות, אזי העובדה שהתאונה בלתי נמנעת מספרית, עדיין אין פירושה שהיא בלתי נמנעת, שהרי לו הנהג היה מתאים מלכתחילה את מהירות נסיעתו לתנאי הדרך, לשדה הראיה למעבר החציה, ולאפשרות קיום הולכי רגל במעבר החציה, היה מונע התאונה.

ובמילים אחרות: גם לו הייתי קובע (ואין לקבוע) שהנאשם נע שם 30 קמ"ש ובכך כפה הוא על עצמו ועל החוצים פגיעה בלתי נמנעת בהם במישור המספרי; עדיין הוא אחראי לכך כשלא התאים מהירותו לנסיבות.

זאת ועוד: גם באשר למהירות החציה מוצא אני להעדיף את עמדת הבוחן המשטרתי על פני עמדת המומחה מטעם ההגנה וזאת בהינתן עדויות ע.ת. 3 וע.ת. 4 על כי חברים אלה חצו יחדיו וכי ע.ת. 4 הלך, ולא רץ.

יוצא אם כך שבכל הכבוד, עמדתו של המומחה מטעם ההגנה - הן לענין מהירות נסיעת הרכב והן לענין מהירות החציה במעבר החציה - היא עמדה שאין לקבלה, וזאת הן בהינתן העדויות - לרבות עדות הנאשם כאמור על נסיעתו האיטית ממצב של עמידה ותחילת נסיעה - והן בהינתן עדויות עדי התביעה 3 ו-4 אשר גם הם ציינו נסיעה איטית.

והרי ניכר כי הוסכם גם על מומחה ההגנה (ועל כך גם דיבר בעדותו הבוחן המשטרתי) כי ככל שנסיעת הנאשם היתה איטית יותר כך הזמן שעמד לרשות הנאשם להיחשף לעושים שימוש אותה עת במעבר החציה ולהאט ולבלום ולהימנע מלפגוע בהם, היה זמן ארוך יותר.

הנאשם עצמו לא יכול היה להעיד דבר אודות קצב החציה במעבר החציה, שהרי כזכור הוא כלל לא ראה חציה בשום שלב.

הנאשם יכול וצריך היה להבחין בחוצים במעבר החציה, ולו לכל הפחות בשלב כלשהו.

הנאשם לא האט. הוא לא העיד כי האט. והרי משלא ראה אזי גם לא האט.

צודקת התביעה באמירתה בסיכומיה כי לפני מעבר חציה נדרשת האטה.

הנאשם עצר את מכוניתו רק לאחר האימפקט, ולא לפני כן.

בכל הכבוד, לנוכח כל ההיבטים שפורטו לעיל, הנאשם, ולא אחר, הוא שאחראי לתאונה.

אין לראות את הנפגע כאחראי לתאונה אך בשל כך שישב על כסא האופניים.

אופן חצייתו של הנפגע, כשרגליו על הרצפה, והוא מתקדם לצד ע.ת. 4 אשר הלך רגלית בהליכה רגילה - כמוהו לצורך ניתוח האירוע התאונתי כ"הולך רגל".

מידת היכולת לראות את הנפגע הנ"ל בנסיבות שכאלה לא היתה פחותה ממידת היכולת לראות הולך רגל, וכך גם באשר למידת הצפיות ביחס אליו בנסיבות שהתקיימו שם.

אלא שגם אם תאמר כשאין לראות את הנפגע כ"הולך רגל" אלא כ"רוכב אופניים", אזי עדיין - אין בכך כאמור דרור לנהג של מכונית שלא להבחין ברוכב כלל בשום שלב, ולפגוע בו, למרות שהנפגע מצוי היה בשדה הראיה ואף ממש מול המכונית.

ובטרם סיום , ולמיקרא עמדת ההגנה וסיכומיה, לא אצא ידי חובתי באם לא אתייחס למספר היבטים נוספים כדלקמן :

מערכת הרמזורים פעלה כהלכה וזאת לא רק עפ"י ממצאי הבוחן אף אליבא דגירסתו של הנאשם עצמו. ראה נא את הודעתו של הנאשם בת/10. (" **רמזורים פעלו היטב**") (שם, בשורה 41).

הנאשם העיד כי הוא מכיר את המקום ואת הצומת היטב (ראה הודעתו ועדותו).

הנאשם העיד כי שדה הראיה שלו היה " **בסדר**". (ראה ת/10 שורה 34).

הנאשם העיד כי מוניתו היתה תקינה.

לא נסתר אגב כי הנאשם בחר להניח עיתון פרוס על לוח המכוונים וכי עיתון זה (כניכר היטב בתמונה 17 בלוח התצלומים ת/7) גרם להשתקפות של העיתון בשמשה הקדמית של הנהג , ולא נסתר כי כך, במצב זה, בחר הנאשם לנהוג.

ואם בכל האמור לעיל לא די - יושם נא לב שגם לא נסתרה עדותם של ע.ת. 3 וע.ת. 4 על כי הם אף הספיקו לסמן עם ידיהם לנהג כדי שיש לב ולעצור , וזאת עוד בטרם הפגיעה.

למרבה הצער - ובאותו קו ראייה שהיה לעדים הללו בהיותם על מעבר החציה לראות את הנאשם ולסמן לעברו שיזהר - כשל מנגד הנאשם כנהג מלראות אותם כלל - ובאותו שדה ראייה וקו ראייה פתוח שהם ראו אותו וסימנו לו עם ידיהם כאמור - כשל הנאשם מלראות אף את הסימן שעשו הם לעברו.

התצלום מס' 16 בלוח התצלומים אף מציג אביזרי תקשורת שונים החוסמים במידה כזאת או אחרת את הראות של הנהג מתוך מוניתו.

בעדותו , הנאשם הסכים כי יתכן שיש בהם כדי אולי לגרוע דבר מה משדה הראיה שלו.

ובכל זאת - בנוסף לעיתון - נע כך הנאשם .

אודות שדה הראיה הפתוח שהיה לנאשם ביחס למעבר החציה ניתן אף בנקל ללמוד, בכל הכבוד, לא רק מתמונות הבוחן המשטרתי אלא גם מן התצלום שצורף ע"י לא אחר מאשר מומחה ההגנה עצמו. (ראה את התצלום של מומחה ההגנה עצמו בעמ' 7 לחווה"ד נ/1).

אודות כך שאילו הנאשם היה נוסע במהירות פחותה מ - 30 קמ"ש אזי התאונה היתה נמנעת אף מספרית אליבא

דעמדתו של מומחה ההגנה עצמו ונתוניו של מומחה ההגנה עצמו, ראה נא את עדותו של מומחה ההגנה עצמו בעמ' 58 - 57 לפרוטוקול.

אודות כך שחציית הנפגע היתה במעבר החציה ולא בשום מקום אחר, ראה נא את הודאתה של הסנגורית בשם הנאשם בתוכן סעיף 3 לעובדות כתב האישום וראה נא את הדיון כולו.

אודות זהירותו של הבוחן המשטרתי מלקבוע כיוון החציה עפ"י ממצאים פורנזים ראה עדות הבוחן, וראה מנגד את עמדת ההגנה עצמה ואת עמדת מומחה ההגנה עצמו בדבר כך שהחציה נעשתה בכיוון כפי שכבר פורט וכפי שגם העידו ע.ת. 3 ו-4.

לענין מיקום האיפקט - על מעבר החציה ולגבי כך שהחציה נעשתה כאמור במעבר החציה - ראה הן את עמדת ההגנה בישיבת ההקראה והן את עמדת ההגנה בכל המשפט ובכלל זה בחו"ד מטעם ההגנה.

מכאן אגב שכל טענות ההגנה בדבר הזזת הרכב לאחר התאונה כדי לפנות את הצומת לתנועה אינן טענות ברות השפעה על המהות - והמהות היא אימפקט שאירע על מעבר החציה ולא בכל מקום אחר.

אודות הפגיעה בהולך הרגל אין מחלוקת.

(ראה הודאה שנמסרה בישיבת ההקראה).

ולגבי תוצאות הפגיעה - ראה גם כן הודאה שנמסרה בישיבת ההקראה - ראה גם את התעודה הרפואית ת/11 שהוגשה בהסכמה - וראה את עדות הנפגע בבית המשפט, המעיד על בשרו שיצא מרגלו והציג גם את הצלקות בשוק ואת סימני התפרים.

לסיכום :

לאור כל המפורט ומנותח לעיל, יש לומר כי הוכחו כל עובדות כתב האישום וגובשו כל יסודות העבירה וכי חוסר זהירותו וחוסר שימת ליבו של הנאשם כנהג באירוע זה - שבו לא הבחין כאמור בשום שלב בנפגע - ולמעשה ניכר כי נע בעיוורון ביחס נעשה ממש אל מול עיניו - פירושו גם רף גבוה של חריגה מן המצופה מנהג מן היישוב.

בניגוד אגב למה שאולי נרמז בסיכומי ההגנה בתיק זה, גם אינני מוצא כי הודגמה במשפט זה רשלנות תורמת מצד הנפגע.

לא רק שהנפגע אך ישב על מושב האופניים ונע כשרגליו על הקרקע דוחפות את האופניים ובכך, ובקצב חברו שהלך ברגל, כמוהו היה כהולך רגל, אלא כשהסתבר שגם עיניו של הנפגע היו בראשו עת חצה והראיה לכך היא שהוא (וחברו שעמו) דווקא הספיקו לראות את הסכנה המתקרבת ולסמן עם ידיהם לנהג (לנאשם) להיזהר ולעצור, אך למרבה הצער ללא הועיל, שכן הנאשם כנהג לא הבחין כלל בקיומם בשום שלב של החציה ואף עד כדי כך כשל הנאשם כנהג במידת אי ההסתכלות ואי ההבחנה מצידו עד שלא נראה על ידי הנאשם דבר בשום שלב למרות שהנפגע עשה דרך משמאל לימין וזאת אף עד כדי כך שכבר הגיע אל מול פינה ימנית קדמית של מכונית הנאשם ושם נפגע.

לאור כל האמור ומפורט לעיל, מורשע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 03 אפריל 2017, במעמד הצדדים.

קלדנית: שני נעמן